

Fortsat fra forsiden

Parat ...

konflikter og for at udvikle sig.

»Det er et stigende problem, at børnene ikke kan fortælle i en sammenhæng. Det er et udtryk for, at der ikke er tid til at tale med dem. Og de fortællinger, de ser i tv, er meget fragmenterede, og de går stærkt. Derfor kender disse børn ikke normerne for en samtale«, fortæller Pia Thomsen og tilføjer:

»De har ikke tilstrækkelige rollemodeller for samtale i hverdagen. Samtale er noget, der skal læres – ganske som at lære at køre på cykel. Sprogstimulation skal ikke foregå i et særligt lokale eller via et skræddersyet brætspil. Det skal ske i hverdagen.

Resultatet af testen bygger alene på pædagogens vurdering, men det ser Pia Thomsen ikke som en svaghed. Hun har tiltro til, at pædagogerne kan bedømme barnet ud fra de iagttagelser og svar, de får fra børnene i testen, som har været udgangspunkt for masser af forskning – både herhjemme og internationalt.

På mange måder skulle testen også sikre, at børnene behandles fair. Den er blandt andet åben over for, at de små bruger forskellige ord til at forklare sig med – der er ikke tale om, at et enkelt ord er facit. En 'prinsesse' kan for eksempel lige så godt være 'en dame i en fin kjole'. Børnene dumper heller ikke, hvis de lige skal kravle lidt i sofaen, før de svarer. Faktisk tilstræbes det, at pædagogen, der udfører testen, ikke sidder lige over for barnet, men gerne i en sofa, så formen er afslappet.

Tidsrøver?

Børnehaven Sofiegården på Christianshavn har fået prøvetestet deres femårige børn for at give Københavns Kommune indblik i initiativets potentialer. Souschef Carsten Pedersen går til projektet med åbent sind. Han kan dog ikke helt gennemskue, hvad det hele vil bringe med sig, da forældrene endnu ikke har fået et resultat eller en tilbagemelding på, hvordan deres børn har klaret sig:

»Vi ved allerede fra vores hverdag med børnene, hvem det er, som har problemer med det sproglige, men hvis testene går helt ned i de små detaljer, kan det være, at de kan hjælpe os til at få øje på flere børn, der har brug for hjælp.

I den integrerede institution Dronning Caroline Amalie i centrum af København, der har optrådt som kommunens anden testinstitution, glæder de sig over, at en af kollegaerne – lige som i alle andre københavnske institutioner – bliver uddannet til at være sprogvejleder. Det ser de som en nødvendig forudsætning for, at det nye tiltag skal kunne lykkes.

Men der er også behov for, at ressourcerne følger med til at imødekomme de behov, der viser sig. Ellers får det ingen effekt, understreger Thomas Lindh Fehmerling, der er pædagog og afdelingsleder i børnehaven:

»Jeg håber da, at det kan medvirke til at gøre børnene bedre klar til skolen og få synliggjort dem, der har brug for støtte. Det er på forhånd svært at gennemskue,

hvor meget tid det vil tage. Men jeg håber ikke, at det bliver en tidsrøver sammen med alle de andre tiltag, for eksempel læreplaner, som vi også skal lave. Der skal være tid til hverdagen, det pædagogiske arbejde og til at være sammen med børnene.

Thomas Lindh Fehmerling skønner, at det nok er de færreste forældre, der vil takke nej til den frivillige test, men at flere vil opfatte tiltaget som lidt overflødigt, fordi de er meget trygge ved, at personalet opdager sprogsproglige og sprogbarrierer i det daglige arbejde. Hvis forældre takker nej, vil det formentlig mere være et udtryk for, at de ikke vil belejre pædagogerne med flere opgaver, der tager tid fra samværet med børnene.

Alle skal have tilbuddet, fordi de svage også kommer fra velbjergede familier med karriereforældre og en udenlandsk au pair eller socialt svage etsprogede - danske - familier

Bo Asmus Kjeldgaard

Mor til Alma, Dorthe Bjerremand Erichsen, synes, at det kan virke meget ambitiøst – men også lidt overflødigt – at teste alle børn, fordi det kræver mange ressourcer.

»Selv om jeg oplever det som fuldstændig overflødigt at få mit eget barn testet, så ville jeg have svært ved at sige nej, fordi jeg ikke ville

kunne tilgive mig selv, hvis der senere opstod problemer, som jeg havde haft mulighed for at afhjælpe. Det ligger også i tiden, at børnene bliver testet nu. Det påvirker da en til lettere at sige ja«, siger Dorthe Bjerremand Erichsen.

Hun kunne godt være lidt bekymret for, om testene kommer til at røve tryk og nærvær ud af dagligdagen for børnene – og derved give mindre sprogstimulering:

»Jeg tror, man skal være varsom med at tage pædagogerne mere ud af hverdagen – og i stedet for stole på, at de kan se, hvor børnene har brug for hjælp, hvis de har tiden med dem.

Alma og veninden Selma blev begge forsøgstestet i april. Det eneste, Alma erindrer om det i dag, er, at hun ærgrede sig over at blive taget ud af en god leg. Selma husker det som sjovt, fordi hun skulle fortælle, hvad børnene på billedet legede:

»Det var nærmest en opgave. Pigerne er netop startet på fritidshjem på etagen lige over deres gamle børnehaven. Om en uges tid begynder de i 0. z på Nyboder Skole. Snakken går på livet løs. Planer bliver der også lagt:

»Når vi leger kysseleg med drengene, hvor de er efter os, så laver vi en plan for, hvordan vi skal gemme os«, fortæller Selma.

»Eller snyde dem, for hvis de fanger os, så skal vi kysse«, supplerer Alma, inden pigerne løber fnisende af sted.

gitte.svanholm@pol.dk

TIL STREGEN

ESBEN KJÆR

Kvindens dødssyge idealer

Jeg har altid drømt om at blive model. Så kunne jeg gå i dametøj og blive en celebrity, der kom i bladene og hele tiden blev inviteret med til smarte fester. Desværre var mit BMI-indeks alt for lavt. Men heldigvis var jeg ikke for tynd til journalistikken – som jo er en slags showbiz for mennesker, hvis tøj er gået af mode for mange år siden.

At gennemsnitsjournalisten ligner noget, der lige er halet ud af en tørretumbler, forhindrer dog ikke standen i at have skarpe meninger om moden – dog holder de fleste sig klogeligt fra tøj og går efter branchen i stedet for.

Det er heller ikke svært. I den forgangne uge havde København sin modeuge i kølvandet på en international debat om hungersnød i modebranchen, der har raset, lige siden en række modeller helt bogstaveligt døde af sult.

Og her på avisen, hvor vi hver dag arbejder hårdt på at have de rigtigste meninger, hvæssede vi pennen på en givtig intern diskussion om tykkelsen på de modeller, Politiken bringer billeder af. En diskussion, hvor alle viste sig at være helt enige med hinanden om alting: Modeller

må da ikke være for tynde.

Men mens andre lande har indført egentlige grænser for modellernes forhold mellem vægt og kropbygning – BMI på dansk – har frihedselkende danske modefolk hurtigt fået aflivet den slags. Som en af de største kvinder i branchen, Uffe Buchard, tidligere på året udtalte, er »de unge modeller en slags mutanter, som vi gør ekstra smukke, når vi laver makeup og hår og fotobehandler billeder«. Et andet geni, Eva Kruse fra Danish Fashion Institute, mente, at en BMI-undergrænse ikke efterlader »plads til den enkelte særpreg.

Som læseren kan forstå, er det at lave kritisk journalistik om modebranchen nærmest som at spille fodbold med folk uden retningssans – det er ret nemt at vinde, når modparten hele tiden laver selvmål. Men i vores iver efter at tackle folk, hvis meninger i forvejen har svært ved at holde balancen, synes jeg egentlig, at vi har glemt den egentlige årsag til problemet med tynde modeller og de signaler, de udsender til samfundets svage elementer. Og her kommer jeg til mit egentlige budskab: Til en afvæksling er det hele

ikke mændenes skyld.

Det var ellers nærliggende. Mange kvinder elsker jo offerrollen – »når det hele er de andres skyld, er intet min egen skyld«. Og hvad ville være mere oplagt end at gøre, som de plejer – bebrejde mændene: mænd i modebranchen og mænd i almindelighed med deres perverse smag for urealistisk tynde kvinder.

Min ølbøvsende lyst til en hanbavian-diskussion af, om der overhovedet findes mænd i modebranchen, springer vi lige over. Dog må jeg lige luften endnu et citat fra Uffe Buchard: »Moden skal være så neutral som muligt. Hvis kroppen buler ud alle mulige steder, giver det tøj personlighed, og det skal det ikke have. Lidt groft sagt skal det være, som hang det på et stativ. Kvinder behøver ikke klæde sig ud for hans skyld.

For min skyld, så? Handler det at se godt ud ikke om tiltrækning? Her må jeg fortælle om det tætteste, jeg kom på en modelkarriere: Som ung, pengeløs studerende var jeg engang påklædt ved et modeshow. Tanken om labre modeller, der smed tøjet, bar næsten lønnen i sig selv. Troede jeg. I realiteten var jeg blevet ned-

sænket i et terrarium fuldt af vandrende pinde, der mest ville kunne ophidse zoologer.

Oplevelsen var et chok for et uskyldigt barnesind. Modeller er slet ikke lækre – de er ukvindelige og dermed usexede. Det har jeg siden forsøgt at overbevise kvinder om. Altid uden held: »Det er bare noget, du siger!«, siger de alle sammen, inden jeg overhovedet har fået talt færdigt.

Der er en grund til, at de er så hurtige på aftrækkeren. Men før jeg fattede dette, prøvede jeg at gennemføre en aldeles uvindelig gallupundersøgelse hos slægt og venner af hankøn om, hvorvidt de foretrak modeller frem for tits'n ass. Jeg havde ventet en bred vifte af svar. Men næsten alle reaktioner kunne samles under overskriften 'patter batter'. Som en sagde: »Vi vil ha' kvinder med krop – de sku' hele tiden være gravide!«. Men som han tilføjede: »Faktisk er noget af det mest sexede ved en kvinde, når hun selv er tydeligt tilfreds med sin krop.

Triumferende forelagde jeg mænds fornuftige meninger for forskellige kvinder

Foto: Anders Birch

– men de var ligeglade. Forklaringen kom en dag, jeg skulle ud med min daværende kæreste. »Tag den røde kjole på«, foreslog jeg lystent. Hvorefter hun overbærende svarede: »Skat, tror du virkelig, jeg klæder mig på for DIN skyld?!«

Nej, hun klædte sig på for de andre kvinders skyld. Hun var ikke lesbisk. Det var et våbenkapløb – et kapløb om at overstråle andre kvinder, med mænd som måbende tilskuere.

Det er der sikkert en vældig interessant antropologisk forklaring på. Den forklarer sikkert også, hvorfor kvindemodeller i dambladene og kvindemodeller i mandbladene kommer fra to forskellige planeter – hvor der på sidstnævnte planet findes mad.

Med andre ord er det helt fint at sparke modebranchen i skridtet (et af dens mindre sårbare steder, formoder jeg) for dens smag for hungersnød. Men kvinder i almindelighed burde starte med at gribe i egen barm (og sådan en har de jo heldigvis ofte, i modsætning til modellerne) og tage ansvar for deres egne dødssyge idealer drevet af alle de forkerte årsager.

esben.kjaer@pol.dk